Sag 40/84

Casteels PVBA
mod
Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Tarifering af motorer til vindspejlsviskere«

Sammendrag

Annullationssøgsmål — fysiske og juridiske personer — retsakter, som berører dem umiddelbart og individuelt — forordning om tarifering af varer
(EØF-traktaten, art. 173, stk. 2; Kommissionens forordning nr. 3529/83)

En forordning om tarifering af en bestemt vare under en position i den fælles toldtarif er en generel retsakt, hvis bestemmelser er almengyldige, da de dels vedrører alle varer af den beskrevne art, uanset deres individuelle egenskaber, dels er bindende for alle Fællesskabets toldmyndigheder og samtlige importører for at sikre en ensartet anvendelse af den fælles toldtarif. Følgelig kan retsakten ikke berøre en bestemt erhvervsdrivende umiddelbart og individuelt, jfr. traktatens artikel 173, stk. 2, heller ikke hvis denne handler med de berørte varer.

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT PIETER VERLOREN VAN THEMAAT
fremsat den 13. december 1984 [1]

Høje Domstol.

1. De relevante faktiske omstændigheder

Selskabet Casteels med forretningssted i Bruxelles har i en række år fra DDR importeret elektriske, roterende motorer til vindspejlsviskere, der mangler arm og viskerblad, men er forsynet med de nødvendige transmissionselementer, som omformer den roterende bevægelse til en pendulbevægelse.

1 — Oversat fra nederlandsk.

I perioden 12. maj 1978 — 21. november 1980 importerede Casteels-France 13 partier elektromotorer og vindspejlsviskere, som selskabet anmeldte over for de franske toldmyndigheder under pos. 85.09 i den fælles toldtarif (elektrisk lys- og signaludstyr, elektriske vindspejlsviskere og defrostere, til cykler og motorkøretøjer). Det franske toldvæsen tariferede ikke desto mindre de pågældende varer under pos. 85.01 (elektriske generatorer, motorer, omformere osv.) og foranledigede, at Casteels blev retsforfulgt på grund af falsk anmeldelse. Straffesagen blev afsluttet den 7. august 1981 ved betaling af en bøde på 590 000 FF.

At Casteels-France anmeldte varerne under en forkert position, kan forklares ved, at toldvæsenet i Belgien netop tariferede dem under pos. 85.09. Disse divergerende synspunkter førte til en brevveksling mellem Belgien og Frankrig på den ene side og Kommissionen på den anden side. Korrespondancen er vedlagt sagen. Belgien har heri forklaret grunden til tariferingen under pos. 85.09 og Frankrig grunden til tariferingen under pos. 85.01. Tariferingsspørgsmålet blev optaget på dagsordenen for Nomenklaturudvalget for den fælles Toldtarif, som ved kvalificeret flertal gik ind for tariferingen under pos. 85.01. De belgiske og nederlandske delegationer indtog et andet standpunkt, idet de anførte, at pos. 85.09 skulle anvendes. På grundlag af udvalgets vedtagelse udfærdigede Kommissionen et udkast til en forordning, som stadfæstede det af Frankrig og udvalgets flertal forfægtede standpunkt. Efter at udvalget havde anbefalet det, blev forslaget den 12. december 1983 offentliggjort i Tidende som forordning (EØF) nr. 3529/83 (EFT L 352, s. 32).

2. Sagens baggrund

Inden der tages stilling til formaliteten, finder jeg det hensigtsmæssigt at redegøre for sagens baggrund. Rent umiddelbart vedrører tvisten nærmest et teknisk spørgsmål vedrørende tarifering af motorer til vindspejlsviskere, enten under pos. 85.01 eller under pos. 85.09. Jeg er ikke enig med Kommissionen, som finder det indlysende, at tariferingen sker under pos. 85.01. Som anerkendt af Kommissionen indtog Belgien og Nederlandene et andet standpunkt i udvalget. Belgien krævede yderligere, at tariferingsspørgsmålet forelagdes Toldsamarbejdsrådet inden udstedelse af den anfægtede forordning. Det viste sig nemlig, at en række tredjelande mente, at pos. 85.09 burde anvendes. Dette krav vandt imidlertid ikke genklang i udvalget. Det har ligeledes vist sig under den mundtlige forhandling, at det ikke var slet så indlysende på baggrund af de pågældende varers tekniske data at tarifere dem under pos. 85.01. Den virkelige årsag til, at Frankrig gjorde en indsats for at få pos. 85.01 anerkendt, fremgik af svaret på et under retsmødet af Domstolen stillet spørgsmål om grunden til, at sagsøgeren foretrak pos. 85.09, skønt afgiften efter pos. 85.01 var lavere. Det fremgår af forordning (EØF) nr. 3420/83 (EFT L 346, s. 6) om importordningerne for varer med oprindelse i statshandelslandene, at Frankrig kan indføre importkontingenter for varer under pos. 85.01 med oprindelse i DDR (jfr. s. 71 i EFT). Idet jeg henviser til mine betragtninger i forslag til afgørelse (fremsat den 11. december 1984) i Binderer-sagen, finder jeg det også her betænkeligt, at Kommissionen har taget hensyn til dette protektionistiske

argument ved udarbejdelsen af forordning (EØF) nr. 3529/83. For så vidt angår de toldtekniske argumenter, som begge parter har fremført til støtte for den af dem anbefalede tarifering, skal jeg blot fremsætte den betragtning, at forordningsformen efter min opfattelse er tilstrækkelig til at garantere en ensartet anvendelse af den fælles toldtarif, men at parterne har fremført stærke argumenter til støtte for hver af de positioner, som kan komme på tale.

3. Formaliteten

Skønt Kommissionen ikke har rejst formalitetsindsigelse, mener den ikke desto mindre, at sagen bør afvises. Skønt jeg på grund af den allerede nævnte protektionistiske baggrund kunne ønske, at Domstolen tog stilling til sagens realitet, mener jeg at kunne udlede af Domstolens praksis, at der intet kan anføres til støtte for det modsatte synspunkt. Det gælder end ikke den efter min opfattelse lige så væsentlige omstændighed, at sagsøgeren herefter kun har den besværlige og tidrøvende udvej tilbage at indbringe sagen for den kompetente nationale ret, som eventuelt i medfør af EØF-traktatens artikel 177 kan anmode Domstolen om en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af forordning (EØF) nr. 3529/83.

Som bekendt stilles der ifølge EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, to betingelser for, at en sag anlagt til prøvelse af Fællesskabets retsakter kan antages til realitetsbehandling. Ganske vist kan det måske i den foreliggende sag hævdes, at sagsøgeren er »umiddelbart« berørt, da toldmyndighedernes anvendelse af den omtvistede forordning snarere har en konstaterende end en konstitutiv karakter, hvorimod forordningen ikke berører sagsøgeren »individuelt«, jfr. fortolkningen af artikel 173 i Plaumann-dommen (sag 25/62, Sml. 1954-1964, s. 411) og en række senere domme. Sagsøgeren individualiseres ikke ifølge forordningen i forhold til en hvilken som helst anden importør på grund af særlige egenskaber eller særlige faktiske omstændigheder. Sagsøgeren berøres kun i sin egenskab af importør af de omhandlede varer til Fællesskabet, hvilket gælder en hvilken som helst anden importør. Forordningen er ikke til hinder for, at en virksomhed slutter sig til denne gruppe importører, hvis størrelse i øvrigt er ukendt. For fuldstændighedens skyld skal det tilføjes, at selv om størrelsen af denne gruppe var kendt, og det var muligt at identificere de enkelte importører, ville det dog ikke betyde, at sagsøgeren var individuelt berørt, jfr. navnlig Domstolens dom i sag 6/68 (Zuckerfabrik Watenstedt, Sml. 1968, s. 579).

4. Forslag

Sammenfattende skal jeg foreslå, at sagen afvises, og at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.